ného B. a pouhá výplata kupní ceny, nýbrž že je k tomu ještě třeba, aby byl stěžovatel navedl obžalovaného B. k odstranění kupní ceny nebo mu při tom pomáhal.

Zmateční stížnost je důvodná.

Zcizení věcí dlužníkových, při němž se jeho majetek nezmenšuje, nýbrž při němž se dlužníku za prodané věci dostává přiměřené protihodnoty (náhrady), nestačí k naplnění skutkové podstaty podle § 205 a) tr. zák. Chráněným právním statkem je tu právo věřitelů na uspokojení z dlužníkova jmění; poškození tohoto práva záleží ve zmaření nebo ztenčení uspokojení věřitelů; ježto zcizení je jen prostředkem, jímž toho lze dosáhnouti, nestačí k poškození věřitelů pouhé zcizení — na straně pomocníkově pouhé koupení — dlužníkova majetku, jestliže se zcizovacím úkonem dostala do jmění dlužníkova za zcizený majetek rovnocenná protihodnota (rozh. čís. 2123, 4639 Sb. n. s.).

Záleží-li v souzeném případě trestná činnost obžalovaného B. v tom, že zcizil svůj majetek a odstranil kupní peníz, pak ke spoluvině stěžovatelově podle § 5 tr. zák. bylo třeba zjistiti okolnosti, z nichž by bylo lze souditi, že obžalovaný koupil nemovitosti od B., aby ho podporoval (navedl) v činnosti, jíž mělo býti zmařeno uspokojení věřitelů B.

V tomto směru se však nalézací soud dosud nezabýval stěžovatelovou vinou; nelze tudíž rozhodnouti ve věci samé a je třeba provésti nové hlavní přelíčení. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověno podle § 5, odst. 1 zákona čís. 3/1878 ř. z. již z uvedeného důvodu, aniž se bylo třeba zabývati dalšími jejími vývody činěnými s hlediska zmatků podle § 281, čís. 4, 5 tr. ř. — — —

Nebude-li zjištěna spoluvina stěžovatele ve smyslu §§ 5, 205 a) tr. zák. v tom směru, že obžalovaný věděl, že jde o zmaření nebo ztenčení uspokojení věřitelů obžalovaného B., bude na nalézacím soudu, aby uvažoval, zda v jednání obžalovaného nelze spatřovati skutkovou podstatu podle § 5 tr. zák. a § 1 zák. o mař. ex.

Čís. 6363.

Úředník důchodkové kontroly je oprávněn zakročiti i mimo svůj služební obvod, zjistí-li, že je tam páchán důchodkový přestupek.

Smí se — zejména postřehne-li takový čin — z vlastního podnětu ujmouti výkonu služby i v době, kdy podle služebního rozvrhu nevykonává právě službu.

(Rozh. ze dne 16. září 1939, Zm I 486/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z.

Z důvodů:

Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti ani pokud namítá, že skutková podstata zločinu podle § 81 tr. zák. není dána proto, že M. nebyl ve službě.

Podle rozsudkových zjištění udál se výstup na cestě mezi obcemi J. a S., které nepatří do úředního obvodu důchodkového kontrolního úřadu v U., jemuž je jako jeho přednosta přidělen důchodkový revident M. M. se právě vracel s S. z V., kde se zúčastnil nějaké schůze, a zakročil proti H. a obžalovanému, které cestou potkali, ježto obžalovaného znal jako překupníka pašovaného zboží a ježto měl podezření (které se ukázalo správným), že oba vezou v aktovkách, na kole upevněných, pašované zboží.

Důchodkový revident M. zakročil tedy proti H. a obžalovanému, přistihnuv je mimo svůj úřední obvod při páchání celního přestupku (§ 133 celního zákona č. 114/1927 Sb. z. a n.).

Podle § 1 vlád. nař. č. 157/1920 Sb. z. a n., vydaného k provedení zákona č. 28/1920 Sb. z. a n., jímž byla pro službu ve vnitrozemí nahrazena dosavadní finanční stráž důchodkovou kontrolou, náleží k působnosti důchodkové kontroly mimo jiné i odkrývati a zamezovati důchodkové přestupky. Pokud jde o celní přestupek, ustanovuje kromě toho i § 19 celního zákona č. 114/1927 Sb. z. a n., že je důchodková kontrola povolána objevovati celní přestupky v celním vnitrozemí. Služební předpis pro důchodkovou kontrolu, vydaný výnosem ministerstva financí z 29. května 1923, čís. 84.559/10.719-22, uveřejněný ve Věstníku ministerstva financí z roku 1923, čís. 39, ustanovuje v čl. 1, že důchodková kontrola má, odkryje-li důchodkový přestupek, zaříditi, čeho třeba vzhledem na skutkovou povahu přestupku, a že, zjistí-li orgány důchodkové kontroly, jejichž činnost se zpravidla omezuje na úřední obvod důchodkového kontrolního úřadu, k němuž jsou přiděleni, spáchaný důchodkový přestupek i mimo tento obvod, zakročí podle předpisů a uvědomí dodatečně místně příslušný důchodkový kontrolní úřad.

Z toho plyne, že M. byl jako důchodkový revident oprávněn zakročiti proti obžalovanému i v cizím úředním obvodě, v němž ho přistihl při páchání celního přestupku, že tedy proti němu zakročoval v mezích svého služebního oprávnění a konal tím svou službu.

Tomu není na závadu ani okolnost, že potkav obžalovaného, nevykonával právě službu podle rozvrhu služby na onen den, nýbrž vracel se do svého úředního působiště ze soukromého zájezdu.

Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí čís. 3413 Sb. n. s. tr. (viz i rozh. čís. 4357 Sb. n. s.), pokud jde o zřízence obecního úřadu (členy stráže bezpečnosti) zásadu, že nejsou ani v době, kdy z důvodu nutného zotavení meškají mimo službu, zbaveni práva nebo povinnosti, ujmouti se i z vlastního podnětu, zejména postřehnou-li trestný čin, své služby, která je jejich trvalým povoláním a náleží jim tedy kdykoliv, a že požívají, učiní-li tak, ochrany podle §§ 68, 81 tr. z.

Nejvyšší soud neshledává příčiny, aby stejné zásady nebylo použito, i pokud jde o úředníky důchodkové kontroly, kteří vykonávají svou službu jako své trvalé povolání (srov. čl. 3, odst. 1 služebního předpisu) a u nichž není zákonného ustanovení, které by omezovalo jejich vrchnostenskou povahu (§ 68 tr. z.) jen na dobu, po kterou konají službu určenou rozvrhem služby.

Nelze tedy pochybovati o tom, že M. v době, kdy zakročoval proti H. a obžalovanému, aby zjistil celní přestupek, který páchali, byl ve výkonu svého úřadu a své služby, a to tím spíše, že byl sám přednostou důchodkového kontrolního úřadu, jemuž náleží přidělování služby.

Ježto obžalovaný, jak rozsudek zjišťuje, doznal, že věděl, že M. proti němu zakročuje jako úřední osoba, aby zabavil zboží, které bylo pašováno, a že si uvědomil i trestnost násilného jednání proti němu, a ježto i doznal, že chtěl svým jednáním zabrániti zabavení zboží, je v jednání obžalovaného naplněna skutková podstata souzeného zločinu jak po stránce subjektivní, tak po stránce objektivní. Zmateční stížnost byla proto zamítnuta jako neodůvodněná.

Čís. 6364.

K § 8, odst. 3 zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n.:

Doba náhradního trestu na svobodě za nedobytný trest peněžitý, uložený za přečin, nesmí přesahovati šest týdnů.

K § 7 zákona čís. 108/1873 ř. z. a k § 21 zákona čís. 29/1938 Sb. z. a n.:

Trestní soud vyřkne jen přípustnost policejního dohledu nad odsouzeným; dáti ho pod policejní dohled přísluší úřadům politickým.

(Rozh. ze dne 19. září 1939, Zm I 429/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 19, čís. 1 zák. čís. 29/1938 Sb. z. a n., podle § 290, odst. 1 tr. ř. zrušil však z úřadu výrok o náhradním trestu obžalovanému uloženém jakož i výrok, že se obžalovaný dává pod policejní dozor, a uložil obžalovanému v případě nedobytnosti peněžitého trestu 5.000 K náhradní trest tuhého vězení šesti týdnů a zároveň vyslovil, že odsouzeného lze dáti pod policejní dohled.

Z důvodů:

Zrušovací soud shledal, že nalézací soud tím, že uložil obžalovanému pro přečin podle § 19, čís. 1 zákona čís. 29/1938 Sb. z. a n. za nedobytný peněžitý trest 5.000 K náhradní trest dalšího, zřejmě tuhého vězení dvou měsíců a že spolu vyslovil, že se obžalovaný dává pod